

ครูเปลี่ยนใจ ... ใจเด็กเปลี่ยน

ครูสุรีย์ ศรีประทุม (ครูยุ้ย)

หน่วยวิชามานุษยและสังคมศึกษา ชั้น ๖

ถ้าใจของครูเริ่มที่จะ “เปลี่ยน”

เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนมุมมอง เปลี่ยนกระบวนการทัศน์

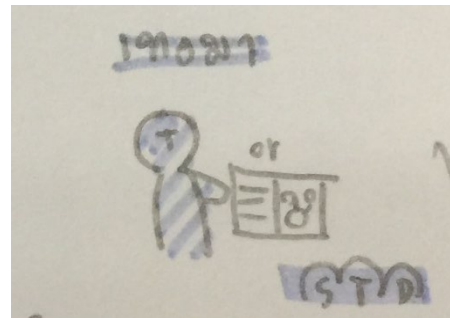
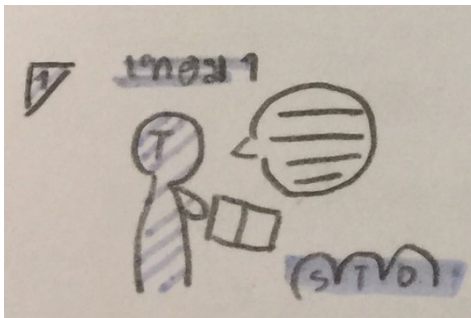
ครูจะเห็นเด็กในมุมที่เปลี่ยนไป

และ “ใจเด็ก” ก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลง

ครูเปลี่ยนใจ ... ใจเด็กเปลี่ยน

ถ้าใจของครูเริ่มเปลี่ยน เปลี่ยนความคิด เปลี่ยนมุมมอง เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ ครูจะเห็นเด็กในมุมมองที่เปลี่ยนไป ครูจะเข้าใจเด็ก เด็กเข้าใจครู ใจเด็กจะเปลี่ยนแปลงพร้อมสร้างการเรียนรู้ที่ดีงาม

ตลอดเวลาที่ฉันได้เรียนรู้และทำหน้าที่ครู ฉันมักจะนำพาตนเองไปสู่วิถีดั้งเดิม คือ “ครู ผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้” หลายปีที่ผ่านมา ฉันหลงคิดว่าตนเองนั้นได้เรียนรู้และเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ของครูชัดเจนมากขึ้น ฉันมักจะคิดว่า ฉันเป็นครูที่สามารถนำพาเด็กให้ไปสู่การเรียนรู้และสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง และหากว่าเด็กนั้น สามารถเขียนความรู้ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงตามสิ่งที่ต้องการนำเสนอแสดงว่าเด็กมีความรู้ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ความรู้ที่เด็กเขียนออกมานั้นเป็นความรู้ที่ครูอย่างฉันยึดเหยียดให้พวกเขาจดและจำ ...

เด็กหญิงพัชรภรณ์ เลิศรุ่งวิเชียร (เหม่ย)

ภาพของตนเองที่ฉันเห็นมาตลอดเวลาหลายปี คือ ภาพของครูยืนหน้าชั้นเรียน ตั้งคำถามและเขียนคำตอบของเด็กที่ยากได้ยื่นขึ้นบนกระดาน พาเด็กมองให้เห็นว่าสิ่งที่เขียนนั้นเป็นความรู้สำคัญที่เด็กต้องรู้ แล้วท้ายสุดเด็กทุกคนต้องเขียนความรู้ลงในสมุดตามแบบที่ฉันเขียนไว้ทุกอย่าง เหมือนแม้กระทั่งรูปแบบวิธีการบันทึก(เครื่องมือจัดการความรู้)

ทำไม ? ฉันถึงทำเช่นนี้ ทำเพื่ออะไร เด็กจะได้สิ่งใดจากการกระทำเช่นนี้ ทุกครั้งที่ถูกกระตุ้นด้วยคำถามประมาณนี้...มักมีเสียงสะท้อนตอบออกมาจากความคิดเสมอ

“ ก็เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ยากมาก หากมีในข้อสอบจะตอบคำถามไม่ได้ ”

“ เรื่องนี้มันยาก เด็กจำความรู้ได้ไม่หมดก็ต้องจดบันทึกเอาไว้ให้ครบสิจ๊ะ ”

“ เด็กไม่แลกเปลี่ยน ไม่ตอบคำถาม เพราะ ยังไม่เข้าใจในบทเรียนสินะ ถ้าเช่นนั้นควรจดความรู้เอาไว้ศึกษาเพิ่มเติมล่ะกัน ”

“ เด็กหลุดจากการเรียนรู้ตามไม่ทัน แต่อย่างน้อยเด็กก็ยังมีสมุดบันทึกความรู้เป็นตัวช่วยเวลาทำงานโครงการฯ ”

“ ถ้าเด็กจดบันทึกตามที่ครูเขียนไว้บนกระดาน อย่างน้อยก็ผ่านสายตาบ้าง คงพอนึกอะไรออกบ้างล่ะ ”

เสียงสะท้อนเหล่านั้น ฉันไม่รู้ว่าคุณหรือผิด หรือบางครั้งอาจจะรู้แต่เลือกปิดหูปิดตาไป เพราะฉันยังเชื่อว่า ทุกสิ่งที่ฉันทำลงไปนั้น มันเกิดจากความหวังดี ความหวังใย ความกังวลกลัวว่าเด็กจะไม่สามารถเขียนอธิบายความรู้ให้ผู้อื่นเข้าใจได้ และกังวลว่าเด็กไม่มีความรู้เพียงพอที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการทำงานได้ ... ด้วยเหตุปัจจัยอีกมากมาย...

จริงใช่ไหม?
จริงหรือเปล่า?

เมื่อเวลาแห่งการใคร่ครวญมาถึง **ฉันได้ตระหนักในบางสิ่ง....** ในความปรารถนาดีของคุณอย่างฉัน มันมีคำบางคำที่บรรทัดบางอย่างแอบแฝงอยู่ ซึ่งบางครั้งฉันก็เลือกที่จะปกปิดมันเอาไว้

ในความเป็นจริงแล้ว ... กระบวนการจัดการเรียนรู้ของฉันอาจจะมีบางจุดที่พลาดไป ฉันจึงต้องการร่องรอยหลักฐานที่เปรียบเสมือนว่าฉันได้สร้างให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ เพื่อสร้างความสบายใจให้ตัวเอง (เป็นข้อยืนยันว่า ฉันสอนไปแล้วนะ) อีกส่วนหนึ่งมาจากการที่ฉันขาดความไว้วางใจและขาดความมั่นใจในการเรียนรู้และการสร้างความรู้ของเด็ก

สิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่เพียงการตระหนักรู้เท่านั้น แต่ยังมีผลการสะท้อนจากชั้นเรียนที่เด็กหลายคนเขียนบอกกล่าวฉันคือ กิจกรรมการเรียนรู้ในวิชาที่มีความสนุก น่าสนใจ ครุมีคำถามและวิธีการให้เด็กได้ใช้ความรู้ แต่ท้ายคาบเรียนครูให้จดบันทึกความรู้ทั้งหมดที่เราแลกเปลี่ยนกัน มันเยอะเหลือเกินทำให้ไม่อยากเรียนวิชามานุษยฯ สิ่งนี้เป็นสิ่งที่สะท้อนใจฉันพอสมควร เพราะฉันสามารถลดความกลัวของเด็กที่มีต่อท่าทีของฉันได้ และสนุกกับการเรียนรู้ แต่เด็กยังมีอาการไม่อยากเรียนอยู่อีก หรือแม้แต่นางแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของครูประยุกต์(มานุษยฯ) ครูบางท่านได้สะท้อนออกมาในเชิงที่มองเพียงว่า ฉันต้องการสมุดบันทึกความรู้ที่สวยงาม เป็นระเบียบ และสมบูรณ์แบบ หรือบางครั้งก็สะท้อนออกมาในลักษณะที่ฉันเน้นเรื่องการเขียนความรู้ที่ต้องการเขียนดี เขียนถูก เขียนครบมากกว่าการสร้างความรู้ของเด็ก บางครั้งฉันก็แอบแย้งอยู่ในใจว่า “ก็ที่เขียนขึ้นกระดานนั้นมาจากการสร้างความรู้ของเด็กทั้งนั้นแหละ”

เมื่อถึงจุดเปลี่ยน เปลี่ยนแรก คือ เปลี่ยนตัวเองจากครูที่เน้นการเป็นผู้ผลิต มาเป็นครูที่เน้นกระบวนการเปลี่ยนที่สอง เปลี่ยนสื่อ เพิ่มช่องทางในการรับและสร้างความรู้ รวมทั้ง เปลี่ยนกระบวนการการเรียนรู้บางอย่างเพื่อให้นักเรียนเป็นผู้สร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง

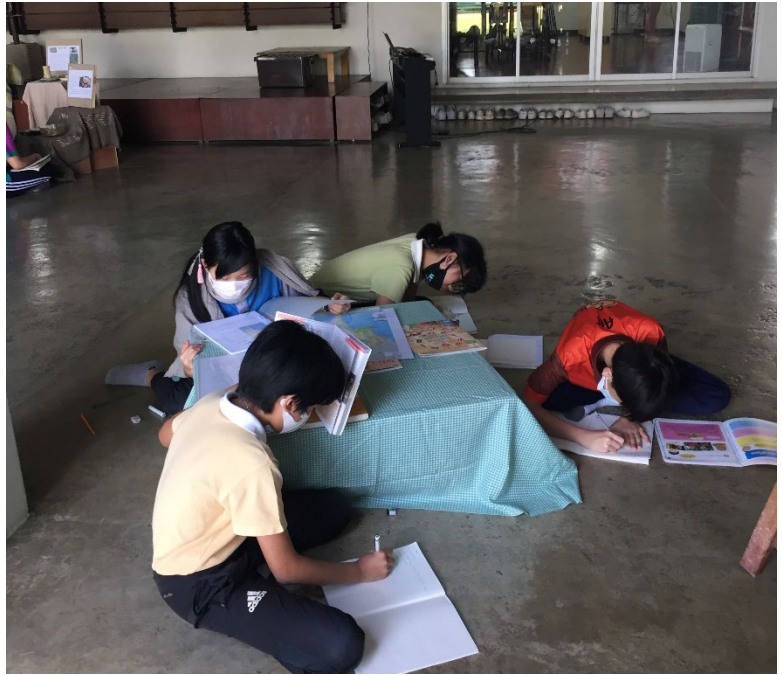
เปลี่ยนแรก คือ ตัวเอง ฉันลดบทบาทของตนเองจากผู้มีอำนาจสูงสุด จากผู้ที่ครอบครองพื้นที่ทั้งหมดบนกระดาน และจากผู้มีอำนาจชี้ความถูกต้องตามความรู้ที่ตนอยากจะทำให้เกิดในสมุดและชิ้นงาน เพิ่มพื้นที่เรียนรู้ คินห้องเรียนให้กับเด็ก ฉันเป็นเพียงครูผู้สร้างสถานการณ์โจทย์ สังเกตการณ์เรียนรู้ ช่วยเหลือแนะนำเพิ่มเติมตามที่เด็กต้องการ และเดินดู เดินฟัง ความรู้ที่เด็กร่วมกันสร้าง หากส่วนใดที่มีความเข้าใจที่ผิดพลาดก็ชี้แนะให้ทบทวนใหม่อีกครั้ง ไม่ฟันธงว่าผิดหรือถูก (ช่วงแรกนี้...หลุดไปเยอะมากทีเดียว) สุดท้าย เปลี่ยนตนเองให้เชื่อมั่นและวางใจว่าเด็กสามารถเรียนรู้และสร้างความรู้ได้ด้วยตนเองหากเขามีความสุขบนพื้นที่แห่งการเรียนรู้ที่ปลอดภัย ไร้ความคาดหวังและกดดัน

เปลี่ยนที่สอง คือ เปลี่ยนสื่อ เพิ่มช่องทางในเรียนรู้ รวมทั้ง เปลี่ยนกระบวนการเรียนรู้บางอย่างเพื่อให้นักเรียนเป็นผู้สร้างการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในส่วนนี้ ฉันต้องพูดคุยและสะท้อนผลการจัดการเรียนรู้ (หลังการสอน) กับศิษย์ (ครูจริง)อย่างต่อเนื่อง ทั้งการสะท้อนอย่างเป็นทางการตามช่วงเวลาที่กำหนดในตารางการทำงาน หรือการสะท้อนแบบไม่เป็นทางการเมื่อเราพบเห็นข้อผิดพลาดจากห้องเรียนมากไปกว่านั้น ฉันกับศิษย์ ต้องช่วยกันจัดช่องทางหรือสื่อที่มีความหลากหลายให้กับเด็ก เพื่อตอบสนองรูปแบบการเรียนรู้ (learning style) ที่แตกต่างกันของเด็ก จากการสังเกตชั้นเรียนมานาน ฉันรับรู้ได้ว่าเด็กแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน บางคนเรียนรู้ได้ดีด้วยการอ่าน บางคนเรียนรู้ได้ดีจากการดูสื่อเคลื่อนไหว บางคนเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนจากเพื่อน อีกหลายรูปแบบที่ปรากฏ จริงอยู่ที่ฉันกับศิษย์อาจจะจัดเตรียมได้ไม่รอบด้านแต่ก็จะพยายามต่อไป จุดสำคัญอีกประการหนึ่งที่ฉันและศิษย์เลือกที่จะนำมาใช้ คือ กระบวนการกลุ่ม การจับคู่ที่หลากหลายเป็นเครื่องมือหนึ่งในนำพาเด็กเข้าสู่การสร้างความรู้แบบที่เรียกว่า “ เพื่อนช่วยเพื่อน ”

นิทรรศการความรู้
มองดู สัมผัส ลิ้มลอง

มุมนักอ่าน หนังสือหลากหลาย

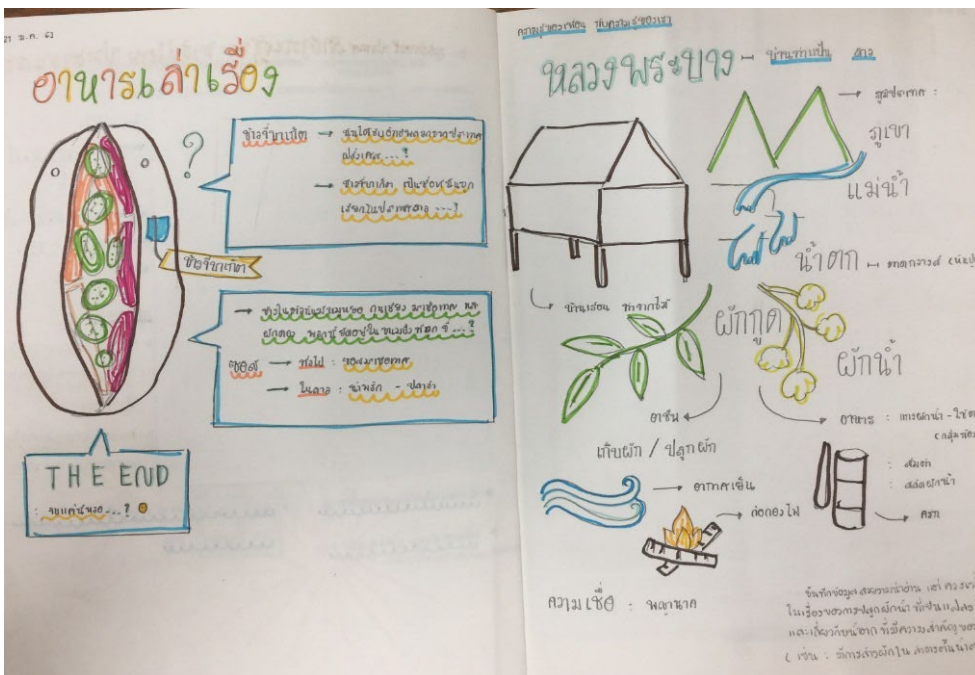

มุมนิทานเคลื่อนไหว เล่าเรื่องราว

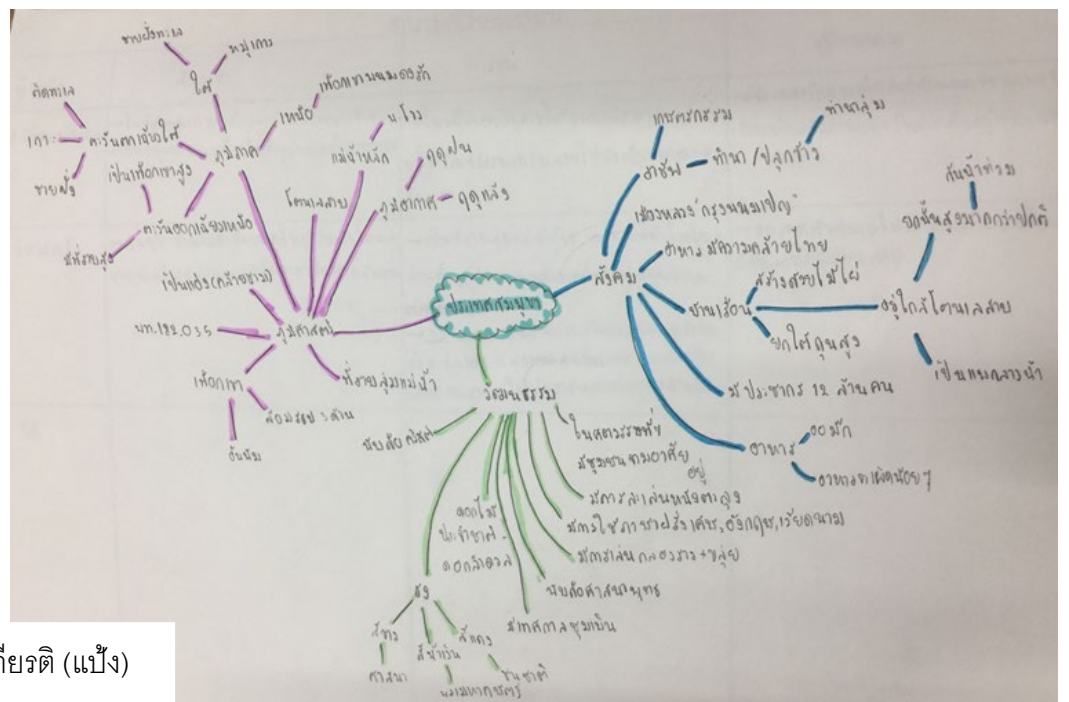
ยังมีอีกมุมหนึ่งที่สำคัญ คือ มุมของการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ มุมนี้ เป็นมุมที่สร้างความรู้ให้แก่กันและกันอย่างมากเลยทีเดียว ฉันคิดว่า มุมนี้เป็นมุมที่เปลี่ยนโลกทัศน์ของครูอย่างฉับมาก ฉันชอบเดินและแอบนั่งฟังการแลกเปลี่ยนของเด็ก ฉันพบว่า เด็กเขามีคำพูด วิธีการและตัวอย่างที่สอดคล้องกับวัยของเขาใช้ในการอธิบายความรู้ให้เพื่อนเข้าใจ เช่น การกระจายตัวของวัฒนธรรมแสงเทียน เด็กก็หยิบยกเรื่องนาฏกรรมการแสดง “โชน” มาเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า หลายประเทศในกลุ่มอาเซียนมีการแสดงโชน ซึ่งได้รับอิทธิพลมาจากจุดกำเนิดเดียวกัน คือ อินเดีย ลักษณะเช่นนี้ก็คือลักษณะการกระจายตัวของจุดกำเนิดวัฒนธรรมที่กระจายไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และสามารถไปได้อย่างรอบทิศทาง

จากจุดเปลี่ยนทั้ง 2 จุด ฉันถือว่ามีความสำคัญเท่าเทียมกัน แต่ความยากนั้นต่างกันมาก จุดเปลี่ยนที่ยากที่สุด ก็คือ การเปลี่ยนตัวฉันเองนี่แหละ ฉันต้องวางใจตน ไม่คาดหวัง เชื่อมั่นในความสามารถและความเฝ่ดีของเด็ก อยากจะบอกทุกท่านว่า ค่อนข้างเป็นเรื่องที่ยากสำหรับฉันเลยทีเดียว ตลอดเวลาของการทำงาน ครูคนนี้ตั้งตนอยู่บนความสมบูรณ์แบบและต้องการเห็นผลผลิตที่ออกมาเป็นชิ้นเป็นอันที่ชัดเจน จับต้องได้ (มีหลักฐานยืนยัน) ฉันกลัวและกังวลใจเหมือนกันว่ามาถูกทางหรือเปล่า สุดท้ายก็ตัดสินใจและคิดว่า “อย่ามัวแต่คิด หากเราลงมือทำเราจะได้รู้ผลของการกระทำนั้นว่า ถูกหรือผิด หากไม่ลงมือทำเราก็คงไม่ได้เรียนรู้อะไรเลย

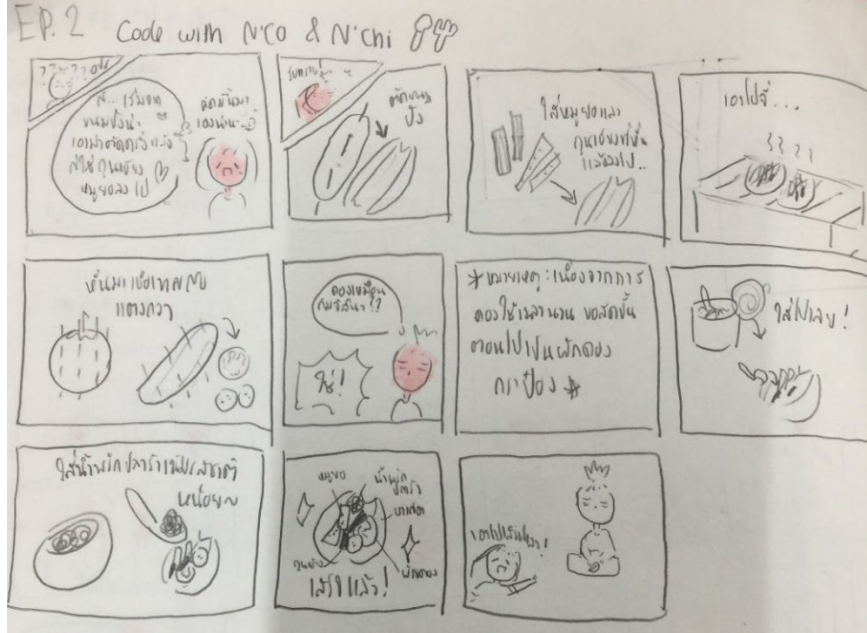
ผลที่ออกมา... ค่ำมค่าที่ได้ทำ

เด็กหญิงนับพันพร หงษ์คู่ (พะแพง)

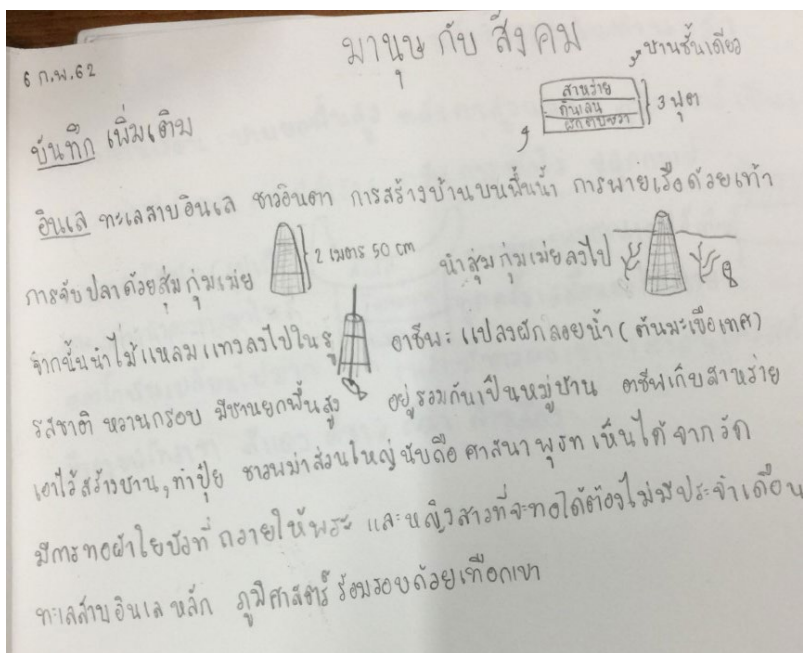
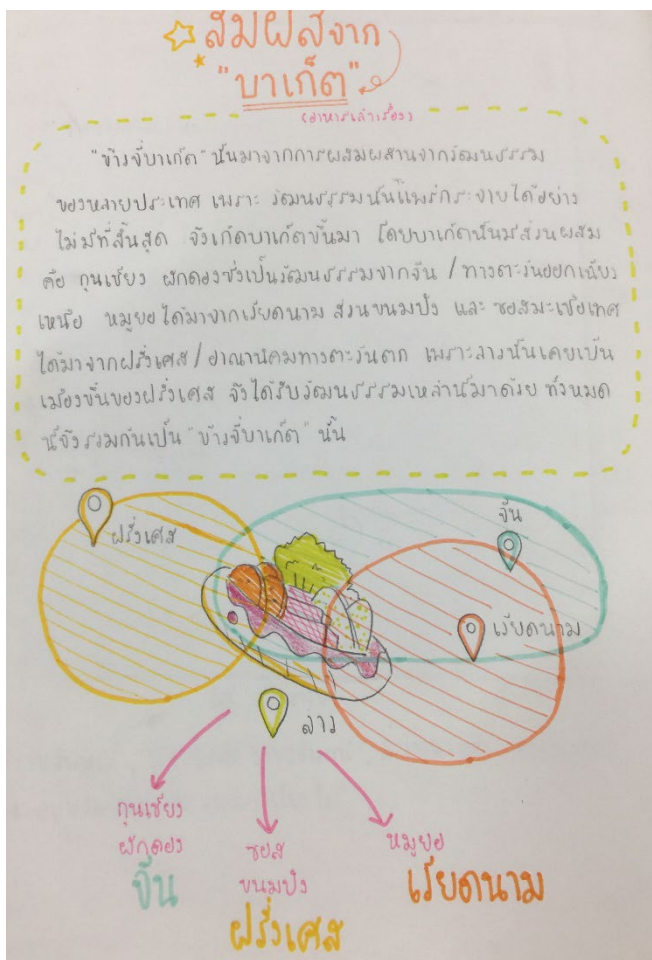

เด็กหญิงณัชชา จุลยเกียรติ (แป้ง)

ผลงานชุดนี้ ฉันเลือกที่จะนำมาออกสื่อ เนื่องจากเด็กเหล่านี้ เป็นตัวแทนของเด็กที่ไม่ถนัดในเรื่องของการจดบันทึกและไม่ค่อยแลกเปลี่ยนในกลุ่มย่อยหรือกลุ่มใหญ่ ตลอดเวลาที่เรียนร่วมกันมา การยกมือเพื่อแลกเปลี่ยนนั้นน้อยมาก ตลอดเวลา 3 ภาคเรียนที่ผ่านมา ฉันค่อนข้างกังวลใจกับเด็กกลุ่มนี้มาก กลัวว่าพวกเขาจะหลุดจากการเรียนรู้ไม่มีความรู้มากพอที่จะไปทำงานต่อได้ แต่เมื่อคืนพื้นที่แห่งการเรียนรู้ให้เขาอย่างเปิดโล่ง สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องการันตีได้ว่าเด็กทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และสามารถสร้างการเรียนรู้ได้ตามศักยภาพของตน

ผลของการวิจัยเปลี่ยนครูคนนี้... ค่อยทอแสงสว่างออกมาเรื่อยๆ เด็กหลายคนที่สามารถบันทึกความรู้ได้ดีอยู่แล้ว เริ่มแสดงศักยภาพบางอย่างมากขึ้น เช่น มีการวาดภาพประกอบเพื่อสร้างความเข้าใจในกับตนเอง หากผู้อื่นมาอ่านก็สามารถเข้าใจและเห็นภาพชัดเจนมากขึ้น เริ่มเพิ่มสีสันในสมุดของตนเอง จากเดิมที่ฉันเห็นเป็นเพียงตัวอักษรที่ดำ เขียนต่อกันยาว ไม่ต้องอ่านทำความเข้าใจอะไรกันมาก เพราะเขียนตามกระดานมาทั้งสิ้น ครั้งนี้ ปรากฏความรู้ที่ออกมาดีกว่าเดิมมากมาย

เด็กหญิงไชยนิษ สุยุ (ไชยนิษ)

เด็กหญิงธาดามา โภาคะวิบูล (พราว)

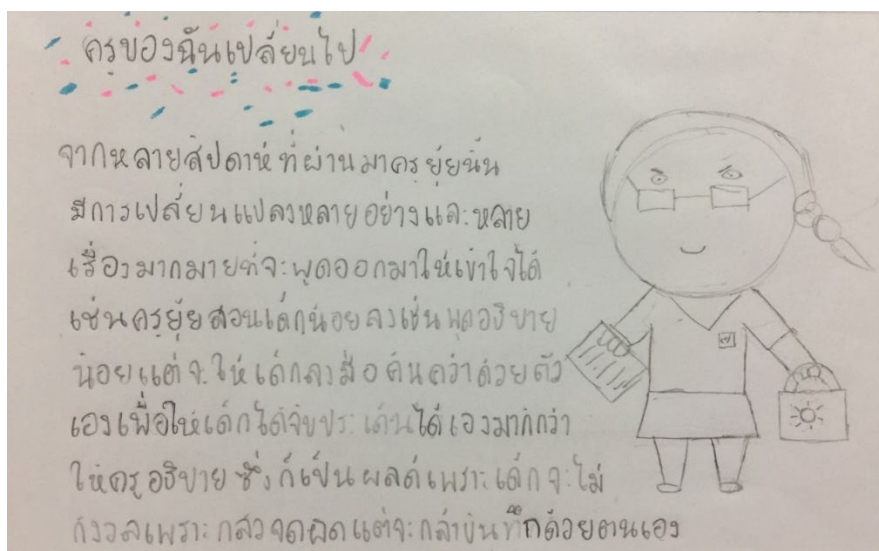
นอกจากฉันจะได้เห็นท่าที่อันเป็นกัลยาณมิตรต่อกันในการแลกเปลี่ยนข้อมูล การสะท้อนความรู้สึกระหว่างเพื่อนที่นำเด็กไปสู่มิตรภาพและความเข้าใจอันดีระหว่างกัน ข้อดีอีกประการหนึ่ง การจับคู่แลกเปลี่ยนในแต่ละครั้งฉันจะใช้การจับสลาก ซึ่งเดาไม่ได้เลยว่าครั้งนี้เด็กคนใดจะคู่กัน ในช่วงแรกของการทำแบบนี้ เด็กก็มีปมกันบ้าง บางคนไม่ยอมทำงานเลย รู้สึกว่าเพื่อนมาเป็นภาระ แต่เมื่อชี้ชวนให้เห็นถึงคุณค่าของการเลือกคู่แบบนี้ว่า จะช่วยให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เด็กได้ฝึกการทำงานกับเพื่อนที่มีความหลากหลาย และมากไปกว่านั้นเด็กจะได้เปิดมุมมองในการมองเพื่อนบางคน **“เพื่อนช่วยเพื่อน”** ช่วยกันจริง ได้นำพากันสู่การสร้างความรู้ที่เกิดจากความเข้าใจของพลเขาเองจริง ฉันแอบคิดในใจว่าว่า หากฉันทำเช่นนี้ตั้งแต่ภาคเรียนแรก เด็กที่ขาดความมั่นใจในการแลกเปลี่ยน เด็กที่กังวลที่จะตอบเพราะกลัวเพื่อนล้อเลียนคงลดน้อยลง ฉันมีตัวอย่างถ้อยคำดีที่เพื่อนส่งผ่านถึงเพื่อนมาฝากให้อ่านกันพอสังเขป

ฮาชิ : ผมคิดมาตลอดว่า ตนเองไม่ค่อยช่วยเพื่อน ถึงจะช่วยก็อาจจะออกมาไม่ดี แต่ เด็กกลับเขียนว่าผมสามารถช่วยงานกลุ่มได้ดี ถ้าตั้งใจ

เซย่า : ฉันคิดว่า ฉันอาจจะเป็นตัวถ่วงเพื่อน เพราะฉันเรียนรู้ได้น้อย ข้อมูลไม่มี แต่พอมาอ่านที่เกี่ยวเขียนความคิดก็เปลี่ยนไป เกือบบอกว่า ฉันสามารถฉบับนี้ที่ก็ได้สั่งลงและนำไปใช้งานได้ ฉันอยากขอบคุณเพื่อนที่เขียนถึงฉันแบบนี้

เต้ : ผมได้เห็นสิ่งที่เพื่อนเขียนถึงผม (เป็นที่ฟังของเพื่อนได้ มีความพยายาม ตั้งใจทำงานมาก)ทำให้รู้สึกว่ามันมีคุณค่ามากขึ้น เพราะเพื่อนเขียนไปในทางที่ดี

สุดท้ายก็กลับมามองที่ตัวครู ...ใคร่ครวญตนเอง พบเจอเหตุปัจจัย หาแนวทางที่พาตนออกจากบ่วงเดิม ได้ทบทวนความคิดและแนวทางที่วางไว้แล้ว เห็นผลเชิงประจักษ์ ส่วนสุดท้ายฉันได้ร้องขอกับเด็กว่า เด็กสะท้อนเพื่อนเพื่อนำพากันสู่การพัฒนาแล้ว ช่วยบอกกล่าวเตือนครูบ้างได้ใหม่ว่า “เด็กเห็นการเปลี่ยนแปลงอะไรในตัวครูบ้างในภาคเรียนนี้”

ครูของ ฉัน เปลี่ยนไป!

ตั้งแต่เริ่มแรกจนถึงวันนี้
ฉันก็เห็นความเปลี่ยนแปลง

MY TEACHER IS CHANGING

ฉันก็เคยเห็น
มันได้นิด

ขอครูของฉัน ตั้งแต่ตอนคาบแรก **เทอมนี้** ฉันคิดว่าครูผู้คงจะดูมากเหมือนกันทุก ๆ ชุด
กัน แต่ปรากฏว่า มันต่างจากที่ฉันคิดค่อนข้างมาก ครูผู้กลับดูโหด และตลกมากกว่าที่จะดู ทำให้นั่นอยาก
เรียนมากขึ้น แต่ขอครูฉันก็เขี้ยว เพราะ เรื่องเทมเพิ่ ภายหลังเลยอดมันเยอะ ๆ ข้างนอก ทำให้นั่นไม่ยอมจากเขี้ยว
และ นั่นก็ได้จนนี่ 4 เล่า ๆ กันมาว่าครูผู้ตรงงานละเอียดมาก ๆ เวลาเขี้ยวอะไรไปนั่นก็ต่อมานี่อ่านซ้ำ ๆ
สรุปคือ เทอม 1 : นึกกลัว และคิดว่าครูผู้เข้มงวด เทอม 2 : ครูผู้
เริ่มมีกิจกรรมในคาบมากขึ้น และ ในการทำงานกลุ่มครูผู้มักจะไปปล่อย
คู่/กลุ่มเองเป็นหลักในใจ ทำในเทอมนี้ดีขึ้นจากเทอม 1 แต่ช่วงท้าย ๆ มากเราแก้ปัญหาในการจับกลุ่ม
กัน เพราะมักจะเน่สอเศษ ที่ไม่ยอมไปอยากจะคู่ ครูผู้ขี้ใจดำ 6/2 ใจแคบ **สรุป เทอม 2 : นึก**
คิดว่าครูผู้ดี แต่สนุกกับการเรียน เทอม 3 + 4 : นึกมีความ
คิดว่าไม่เขี้ยวเวลาเรียนมากขึ้น เพราะ ครูมีกิจกรรมให้ทำ เช่น กันบาแกตต์ (ข้างจู้) ทำในสนุกและมีการ
เรียนมันเหมือนกันการคุยกัน และ ครูผู้ก็ดูดูน้อยลงด้วย แต่เวลาจับคู่จะต้องจับหนักกันแล้ว
สละกันตรง **สรุป เทอม 3 + 4 : นึกคิดว่าครูผู้ใจดีขึ้น**

และ วิชาที่ฉันชอบ

เด็กหญิงธาดาภา โภคะวิบูล (พราว)

ใน **เทอมนี้** ครูผู้เปลี่ยนไปจากเทอมก่อน ๆ คือ

▶ **ครูผู้ปล่อยเด็กให้ทำการทำงานเองมากขึ้น** ทำให้นึกมีสติอ่อนคลายมากขึ้น
เพราะหากมองครูผู้ไม่ได้เห็นว่าควรทำอะไร ต้องได้ข้อมูลเท่าไร นึกก็สามารถที่จะ
เลือกรูปแบบในการทำงานเองได้ ซึ่งก็ให้นึกมีสติ Enjoy กับการและงานที่ออกมา
ดูดีมากขึ้นกว่าเดิม

IMPROVE

▶ **ครูผู้ในได้มีกิจกรรมร่วมกันเอง และในได้ดำเนินกร** ทำให้นึกได้เรียนรู้
เกี่ยวกับการทำงานของเพื่อน ๆ มากขึ้น เช่น ก็จะเป็นคนที่มีความคิดของตัวเองสูง และไม่
ต้องคอยดูงานเขี้ยวมากนัก ส่วนเห็น เห็น ก็สามารถทำได้ทุกอย่างแต่ไม่คอยมีเวลา
ทำงาน ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ก็ส่งผลทำให้ทำงานที่เหมือนสามารถทำได้ดี และเข้าใจมากขึ้น

เด็กหญิงญาดา ธนสัมพันธ์ (ไบเตย)

"ครูของฉัน... ที่เปลี่ยนไป"

ครู เปลี่ยนแปลงไป ช่วงวัย? นั่นคือคำถาม จากที่ฉันได้เรียน กับครูผู้จดจ่อแต่ เหมอ มีนท - จิตตา-
ฉันรู้สึกไม่คั่งงอของเรียน วิชา ง่ายๆ ๆ ทั่วทำใหม่ เพราะ ฉันรู้สึกกลัวมากพอสมควร และ คิดว่าฉันมาจาก
เหนือจาก ล้างรับ ครูผู้จ เป็น ที่ ค่อนข้างอะไรปี งานในสมัยก็รู้สึกว่ามันเอะ แต่ ในตอนวัยเฝ้า ฉันกลับรู้สึก
พอใจ อยากเรียน วิชา ง่ายๆ ๆ ขึ้นมา ขสวทได้เรียนคาบแรก ของ เหมอ เพราะ มีกิจกรรมที่น่าทำ รวมถึงดึง
จากฉัน ครูปล่อยให้นักเรียนรู้ด้วยตนเอง ฉันยังรู้สึกว่า ครูไม่จริงจังมากนัก ขึ้น เข้ากับเด็กได้ดีมาก
แต่ก็ยังคงจริงจังในเรื่องงาน แต่ลดความกดดันของลง นั่นทำให้ ฉันเปลี่ยนมุมมอง ใน การมอง ครูไปเสีย
มันยังทำให้ ฉันกล้าคุย กับ ครูมากขึ้นกว่าเดิม

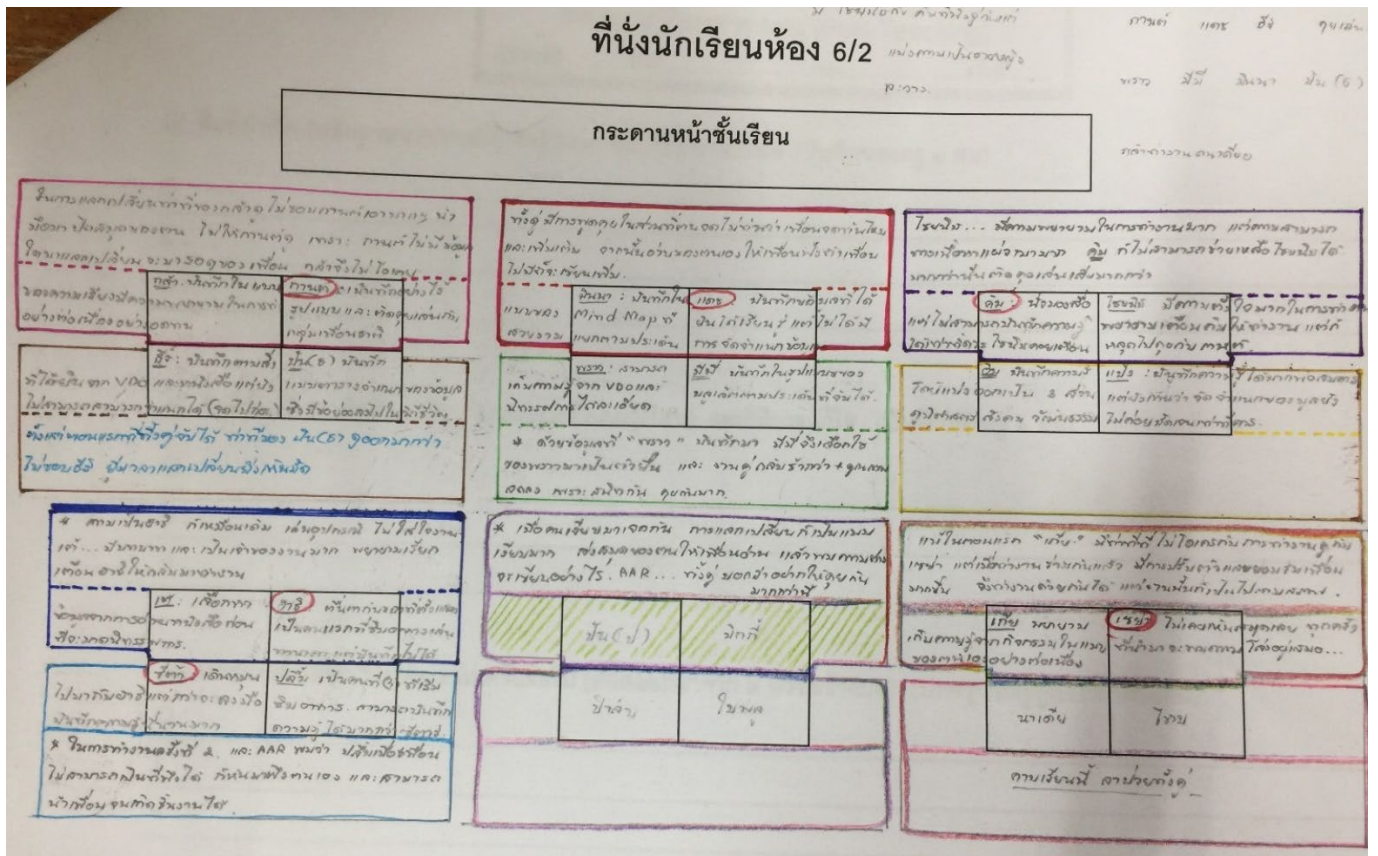
เด็กหญิงพรวรรณ มณีวงศ์ (บัว)

★ ครูของฉันที่เปลี่ยนไป ★

จากเวลาที่ผ่านไป การได้อยู่ชั้น 6 เห็นสิ่งที่เปลี่ยนไปของ ครูผู้ เพราะ เองด้วย ครู
ผู้เป็นครูประจำชั้นห้อง 6/4 ฉันจึงเห็นได้ว่า ในคาบเรียนต่าง ๆ ๘ ๘ ๘ ๘ + จินตทัศน์
ครูผู้เปิดโอกาสให้เด็ก / เพื่อน ๆ ที่ยังไม่เคยได้แลกเปลี่ยนในคาบ ได้มีโอกาส แลก
เปลี่ยน เมื่อทำให้ คนคนนั้นได้ เห็น ศักยภาพ ในตนเองมากขึ้นกว่าเดิม และ มี ความสนใจ
ในการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ต่อไป นอกจากนี้ก็ยังใช้เวลาช่วงประจำชั้นที่ไม่ได้ เรียน อะไรกับ
ครูผู้กับ ชวนพวกเราคุย เรื่องต่าง ๆ ที่บางวันอาจมาบอกว่าคุยเยอะไป ควรปรับ ตาราง ใน
แต่ละวัน และ จะ คอยมาบอก comment ใน แต่ละ รายวิชา อยู่เสมอ ทัน เสมอปลาย เพราะ
เป็นห่วงพวกเราว่าอาจมีป. ได้ นอกจากนี้ สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ ครูผู้ เปิดโอกาสให้เราทุกคน
เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ได้ทำใน ความคิด ของตัวเอง ทำให้ เด็กทุกคนมีความ สู้ในการ
อยู่ร่วมกัน ตลอดเวลา และ จะ ตาม เสมอ ว่าใครอยากได้ความคิด อันไหน ๆ ละ

เด็กหญิงณัฐริกา จุลยเกียรติ (ปริญญา)

แสงสว่างจากปลายอุโมงค์... การทำวิจัยครูเปลี่ยนครูในครั้งนี้ ฉันไม่รู้วาที่เขียนมานั้นมันตรงตามที่ประเด็นที่ทุกท่านเข้าใจหรือเปล่า แต่สำหรับฉันแล้วงานวิจัยครั้งนี้ ฉันได้พาตนเองก้าวผ่านความคิดแบบเดิมเรื่องที่เกาะแน่นกับฉันมานาน มาถึงตอนนี้ ฉันเชื่อในประโยคที่ว่า **“ทุกคนมีส่วนดีที่จะพัฒนาได้”** ฉันได้ตระหนักกว่าเด็กที่มีความสามารถในการเรียนรู้และสร้างความรู้ได้ด้วยตนเอง ครูเป็นเพียงผู้สร้างพื้นที่และเครือข่ายของการเรียนรู้ให้เขาได้เข้าไปสนุกกับความรู้ นั้น แล้วพวกเขาจะเก็บเกี่ยวความรู้ด้วยตนเอง ฉันอาจเหนื่อยในการเตรียมสื่อ เตรียมจัดพื้นที่แห่งการเรียนรู้ แต่ฉันว่ามันคุ้มกับแรงที่เสียไป มากไปกว่านั้น เมื่อฉันไม่ต้องแสดงตัวเป็นดาราทอล์กโชว์หน้ากระดานแล้ว ทำให้ฉันได้มีโอกาสเห็นเด็กในบริบทของการเรียนรู้ที่หลากหลายมากขึ้น และเห็นเด็กในหลายวาระมากกว่าเมื่อครั้งก่อน ส่วนบรรยากาศในห้องเรียนไม่ต้องพูดถึง สบาย...สบาย มาถึงตรงนี้แล้วต้องจบบทเสียที แล้วพบกันใหม่ครั้งหน้าจะคะ

ตัวอย่างการบันทึกผู้เรียน ฉบับที่นำมาเขียนให้อ่านออกคะ